

SPOŁECZNY TRYBUNAŁ PRAWA NATURALNEGO

Orzekamy w celu respektowania i egzekwowania Naturalnych Praw Człowieka, Konstytucji i Demokracji

Adres TRYBUNAŁU: Tymczasowa Rada Stanu NP SKK, skr.Poczt.88,
ul. Żwirki i Wigury 13a, 32-050 SKAWINA
www.tymczasowaradastanu2019.wordpress.com

D0007 2022 03 01

Polska, dnia 1 marca 2022r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego
Sz.P. Julia Przyłębska
Al. Jana Chrystiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

ORZECZENIE **Spółecznego Trybunału Prawa Naturalnego** **nr 5 z dnia 1 marca 2022 roku** **z WNIOSKIEM** **do Trybunału Konstytucyjnego** **o potwierdzenie zawartych w orzeczeniu treści** **do dnia 31 marca 2022 roku.**

Działając na podstawie praw Suwerena państwa polskiego (art.4 Konstytucji i innych), w trybie art. 241kpa, w związku z orzeczeniem niezgodności Kodeksu Wyborczego oraz ustawy o partiach politycznych z Konstytucją, Spółeczny Trybunał Prawa Naturalnego zwraca się do Trybunału Konstytucyjnego, by w terminie do 31 marca 2022 roku, zaakceptował treści poniższego orzeczenia. W przypadku braku odpowiedzi uznamy, że nasze orzeczenie jest prawidłowe, że zostało przez Trybunał Konstytucyjny zaakceptowane i nabierze pełnej mocy prawnej. W przypadku ewentualnej odmowy potwierdzenia ze strony Trybunału Konstytucyjnego poprzez ewentualne zasłanianie się brakiem naszych kompetencji, uznajemy nasze wnioskowanie za prawidłowe, jako zaopiniowane przez Suwerena sprawującego władzę zwierzchnią działającą BEZPOŚREDNIO na podstawie art.4.2 Konstytucji.

Poniżej przedstawiamy zawartość orzeczenia Spółecznego Trybunału Prawa Naturalnego do zaakceptowania przez Trybunał Konstytucyjny:

„W dniu 20 lutego 2022 roku, Pani Teresa Garland – Prezydent Elektorski Rzeczypospolitej Polskiej Narodu Polskiego, zwróciła się do Spółecznego Trybunału Prawa Naturalnego w sprawie oceny zgodności Kodeksu Wyborczego oraz ustawy o partiach politycznych z Konstytucją. Na posiedzeniu w dniu 1 marca 2022 roku, Spółeczny Trybunał Prawa Naturalnego, po zapoznaniu się z zawartością kwestionowanych zapisów orzekł:

1.) Niezgodny jest art. 84 § 1 w związku z art. 227. § 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks Wyborczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 684 j.t.) z art. 96 ust. 2, z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 roku (Dz. U. 1997 Nr 78 poz. 483 ze zmn.), w zakresie, w jakim odbiera obywatelowi bierne prawo wyborcze polegające na możliwości bezpośredniego, indywidualnego, samodzielnego ubiegania się o mandat posła.

Konstytucja RP stanowi: Art.96.2 „Wybory do Sejmu są powszechne, równe, bezpośrednio i proporcjonalne oraz odbywają się w głosowaniu tajnym.”

Ponieważ określenie „bezpośrednie” wymienione jest przed „proporcjonalne”, to conajmniej połowa posłów powinna być wybierana w wyborach bezpośrednich (większościowych). A tak nie jest gdyż:

Art. 84§1 ustawy Kodeks Wyborczy brzmi. „Prawo zgłaszania kandydatów w wyborach przysługuje komitetom wyborczym. Komitety wyborcze wykonują również inne czynności wyborcze, a w szczególności prowadzą na zasadzie wyłączności kampanię wyborczą na rzecz kandydatów.” w związku z **art. 227. § 1.** „Wyborca głosuje tylko na jedną listę kandydatów, stawiając na karcie do głosowania znak „x” w kratce z lewej strony obok nazwiska jednego z kandydatów z tej listy przez co wskazuje jego pierwszeństwo do uzyskania mandatu.” Wskazują tylko wybory proporcjonalne. Wynika to z niemożności zgłoszenia przez obywatela swojej indywidualnej listy dla siebie samego, gdyż Kodeks Wyborczy nie przewiduje możliwości indywidualnego zgłoszenia i kandydowania obywatela na posła oraz ze sposobu głosowania „tylko na jedną listę” oraz „wskazywanie pierwszeństwa”. Taki sposób głosowania (wskazywania!) jest charakterystyczny tylko i wyłącznie dla wyborów proporcjonalnych. Całkowicie pominięte są wybory „bezpośrednie”. Według tylko takiego sposobu głosowania przeprowadzane są wybory do Sejmu. Wybory do Sejmu przeprowadzane są częściowo niezgodnie z Konstytucją, ponieważ w Ustawie całkowicie pominięte są okręgi wyborcze wg ordynacji wyborczej bezpośredniej (większościowej). A to z kolei oznacza, że co najmniej połowa posłów do Sejmu została „wybrana” i jest „wybierana” niezgodnie z Konstytucją! Tym samym Sejm jest nielegalny, a uchwalone ustawy tak „wybranego” Sejmu są nieważne z mocy ustawy konstytucyjnej, która jest najwyższym prawem RP. Z kolei rząd jest nielegalny ponieważ udzielane jest mu wotum zaufania (art.154.2 Konstytucji) przez nielegalny Sejm.

2.) Niezgodne są art. 201 § 1 i 2, art. 211 § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks Wyborczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 684 j.t.) - dalej: Kodeks Wyborczy z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 roku (Dz. U. 1997 Nr 78 poz. 483 ze zmn.), w zakresie, w jakim odbiera obywatelowi bierne prawo wyborcze polegające na możliwości indywidualnego, samodzielnego ubiegania się o mandat posła.

UZASADNIENIE

a) przywołanie treści kwestionowanego przepisu wraz z jego wykładnią:

Zgodnie z art. 211 § 2 Kodeksu Wyborczego, liczba kandydatów na liście nie może być mniejsza niż liczba posłów wybieranych w danym okręgu wyborczym i większa niż dwukrotność liczby posłów wybieranych w danym okręgu wyborczym. Art. 201 § 1 i 2 Kodeksu Wyborczego przewiduje, że w celu przeprowadzenia wyborów do Sejmu tworzy się wielomandatowe okręgi wyborcze, w których wybiera się co najmniej 7 posłów. Nie jest zatem możliwe zgłoszenie przez komitet wyborczy jednego kandydata na posła. Tymczasem art. 11 § 1 pkt. 1) Kodeksu Wyborczego stanowi, że prawo wybieralności (bierne prawo wyborcze) ma:

1) w wyborach do Sejmu - obywatel polski mający prawo wybierania w tych wyborach, który najpóźniej w dniu wyborów kończy 21 lat; co oznacza, że: prawo wybieralności

wynika z prawa wybierania i znajduje się z nim w ścisłym związku, a jedyna różnica dotyczy cenzusu wieku, w którym się nabywa to prawo (18 lat w przypadku czynnego prawa wyborczego i 21 lat w przypadku biernego prawa wyborczego).

b) przywołanie treści wzorców kontroli wraz z ich wykładnią:

Wzorcami kontroli są przepisy art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 w zw. z art. 2 Konstytucji RP.

Art. 32 Konstytucji RP przewiduje zasadę równości wobec prawa, w szczególności prawo do równego traktowania przez władze publiczne (ust. 1), oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym (ust. 2). Za komentarzem L. Garlickiego należy stwierdzić, że: „W polskim orzecznictwie konstytucyjnym charakter „klasyczny” przysługuje niezmiennie formule, użytej w orzeczeniu z 9 marca 1988 r. (U 7/87): „konstytucyjna zasada równości wobec prawa (...) polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo. A więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących”. Była ona wielokrotnie powtarzana w orzecznictwie TK (np. – w początkach obowiązywania obecnej konstytucji – wyroki z 6 maja 1998 r., K 37/97; z 20 października 1998 r., K 7/98; z 17 maja 1999 r., P 6/98, a w ostatnim okresie – m.in. wyroki z 21 stycznia 2014 r., SK 5/12, pkt III.3.6.2; 13 maja 2014 r., SK 61/13, pkt III.4.1; 21 lipca 2014 r., K 36/13, pkt III.2.1–2), a także NSA (np. uchwała z 22 maja 2000 r., OPK 1/00, ONSA 2000, nr 4, s. 133). W podobny sposób określił zasadę równości SN, wskazując, że oznacza ona „równe traktowanie obywateli znajdujących się w tej samej sytuacji prawnej” (np. uchwała z 16 marca 2000 r., I KZP 56/99, OSNKW 2000, z. 3–4, s. 21) – źródło: LEX, Komentarz do art. 32 Konstytucji RP. Autor zwraca uwagę, że kluczowy charakter ma ustalenie (dobór) owej „cechy istotnej”, a zatem należy zbadać, czy podmioty podobne są traktowane podobnie przez przepisy prawa. Obywatele posiadający czynne prawo wyborcze, a więc spełniający wymogi do jego uzyskania (cenzus wieku etc) nie są traktowani równo w zakresie biernego prawa wyborczego. Tymczasem każdy obywatel mający czynne prawo wyborcze (prawo wybierania) powinien również posiadać adekwatne prawo wybieralności (bierno prawo wyborcze). Jest to bowiem komplet praw wyborczych immanentnie ze sobą powiązanych. Skoro, indywidualne prawo pojedynczego obywatela doznaje naruszenia w zakresie jego biernego prawa wyborczego, to oznacza, że podlega on w sposób nieuzasadniony dyskryminacji w życiu politycznym, do którego z całą pewnością należą wybory do organu ustawodawczego państwa.

Nadto należy wskazać, że art. 31 ust. 2 Konstytucji RP przewiduje, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia, jakiego doznaje obywatel w zakresie możliwości korzystania z biernego prawa wyborczego nie ma podstaw, gdyż nie dotyczy bezpieczeństwa lub porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, nie powoduje również konieczności jego ograniczania ze względu na wolności i prawa innych osób. Art. 31 ust. 3 Konstytucji RP powołuje się na konieczność wprowadzenia powyższych ograniczeń dla bytu demokratycznego państwa. Z pewnością w granicach pojęcia ustroj demokratyczny nie leży niezbędność ograniczania obywatelowi prawa kandydowania w wyborach do sejmu. Wzorcem kontroli jest bowiem także art. 2 Konstytucji RP, przewidujący, że Rzeczpospolita jest państwem demokratycznym. Z istoty pojęcia demokracji wypływa prawo obywatela zarówno do korzystania z czynnego jak i biernego prawa wyborczego, a zatem nieskrępowanych (poza koniecznymi wymogami) praw wyborczych. Uniemożliwienie indywidualnego kandydowania przeczy wprost zasadzie ustroju demokratycznego, bowiem powoduje, że obywatel jest

zmuszony głosować na listy formułowane przez gremia partyjne, które powodują przekonstruowanie ustroju w oligarchiczny system polityczny.

Zważyć również należy na treść art. 60 Konstytucji RP, przewidujący, że obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Pojęcie służby publicznej należy traktować szeroko. W. Sokolewicz i K. Wojtyczek przyjmują, że: „pojęciu „służba publiczna” wyznacza granice, po pierwsze, okoliczność, że służba ta polega na udziale w działalności instytucji publicznych, a przede wszystkim i najczęściej, instytucji władzy publicznej, tzn. państwowych (a nie tylko rządowych) oraz samorządu terytorialnego (zob. np. Z. Witkowski, *Prawo dostępu do służby publicznej*, [w:] *Wolności i prawa polityczne*, red. W. Skrzydło, Kraków 2002, s. 193–194). Pojęcie „służba publiczna” w znaczeniu podmiotowym (strukturalnym) znaczy to samo, co służba w instytucjach publicznych. Po drugie, udział w działalności instytucji publicznej, aby mieścił się w definicji służby publicznej, musi być trwały, a nie doraźny, zaś związek danej osoby z tą instytucją – aby można było zakwalifikować go jako służbę publiczną – mieć charakter pracowniczy lub quasi-pracowniczy, bez względu zresztą na formę jego nawiązania oraz nazwę stanowiska (zob. Z. Witkowski, *Prawo dostępu...*; B. Banaszak, M. Jabłoński, J. Boć, [w:] *Konstytucje Rzeczypospolitej i komentarz do Konstytucji RP z 1997 roku*, red. J. Boć, Wrocław 1998). W zwrocie „służba publiczna” przez służbę należy rozumieć trwałe, jak powiedziano wyżej, powiązanie natury organizacyjnej lub tylko funkcjonalnej, najczęściej – ale niekoniecznie – stosunkiem pracy z instytucją o charakterze publicznym. Nie musi to być zatem umowny stosunek pracy w ścisłym tego słowa znaczeniu. W tej sytuacji pojęcie „służba publiczna” należy rozumieć szeroko, nadając mu charakter pojęcia zbiorczego, obejmującego bardzo różne rodzajowo postaci tej służby (zob. M. Jabłoński, *Prawo dostępu do służby publicznej*, [w:] *Prawa i wolności obywatelskie w Konstytucji RP*, red. B. Banaszak, A. Preisner, Warszawa 2002, s. 639–642). Służbą publiczną będzie trwałe wykonywanie wszelkich zajęć związanych bezpośrednio lub tylko pośrednio z realizacją zadań władzy publicznej, wypełnianiem funkcji publicznych oraz/lub zaspokajaniem potrzeb publicznych (powszechnych, masowych, powtarzalnych) oraz/lub działanie w interesie publicznym (zob. art. 22, art. 213 ust. 1) bądź dla osiągnięcia celu publicznego (art. 216 ust. 2). Szerokie rozumienie służby publicznej przyjmuje orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Organ ten wyraził m.in. pogląd, że „użyte na gruncie art. 60 ustawy zasadniczej pojęcie «służby publicznej» ma szerokie – konstytucyjnoprawne znaczenie. Obejmuje tym samym ogół stanowisk w organach władzy publicznej”, źródło: LEX, Komentarz do art. 60 Konstytucji RP. Wobec powyższego należy przyjąć, że kandydowanie do Sejmu RP należy zakwalifikować jako rodzaj drogi dostępu do służby publicznej. Naruszona została reguła jednakowych zasad dla wszystkich obywateli korzystających z pełni praw publicznych, skoro indywidualnie obywatel nie może skorzystać z prawa wybieralności czyli możliwości kandydowania do organu władzy jakim jest organ ustawodawczy.

c) określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności;

W świetle powyższego należy przyjąć, że inkryminowane przepisy Kodeksu Wyborczego są niekonstytucyjne. Stanowią nieuzasadnione pozbawienie możliwości kandydowania w praktyce poza strukturą partyjną. Wobec przytoczonej wyżej ewidentnej sprzeczności regulacji ustawowej (Kodeksu Wyborczego) z postanowieniami konstytucyjnymi stwierdzić należy, że przywołane wyżej przepisy Kodeksu Wyborczego są sprzeczne ze wskazanymi przepisami Konstytucji RP.

d) wskazanie argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności.

Argumentacja historyczno-prawna:

Odebranie obywatelowi możliwości kandydowania poza strukturą wielomandatowych list i okręgów wyborczych był szeroko rozważany w okresie II Rzeczypospolitej. Szczególnie ostro

krytykowane funkcjonowanie stronnictw politycznych. System partyjny nazywano „zachłanną, demagogiczną partiokracją”, bo partie to „terror garstki spryciarzy, którzy zakuwają społeczeństwo w niewolę, aby zdobyć dla siebie warunki wszechwładzy i materialnych korzyści, warunki, jakich nie wymyślił nawet najsukrajniejszy absolutyzm zamierzchłych czasów” (*Jan Bobrzyński o kwestiach ustrojowych Drugiej Rzeczypospolitej*, red. E. Czapiewski, Warszawa 1998, s. 100, 103). Adolf Bocheński był gorącym zwolennikiem okręgów jednomandatowych, tłumacząc, że jest to „bezpłatna premia dla ludzi niezaangażowanych w stronnictwach politycznych [...] to ogromny krok do normalizacji życia politycznego w Polsce”, to „emancypacja moralna i intelektualna członka parlamentu od wpływu bezwzględnie dążących do władzy szczytów stronnictwa” (*Adolf Bocheński o ustroju i racji stanu Rzeczypospolitej*, red. A. Kosicka -Pajewska, Warszawa 2000, s. 170-173). Przywoływanie dziejów z okresu po II wojnie światowej jest w tej kwestii zupełnie zbyt, gdyż ówczesny system wyborczy był skrajnie niedemokratyczny zarówno w wymiarze biernego jak i czynnego prawa wyborczego.

Regulacje prawnomiędzynarodowe:

„Prawa wyborcze zostały zagwarantowane w międzynarodowym prawie praw człowieka, które istotnie krępuje swobodę państw w tym zakresie. Powszechna deklaracja praw człowieka z 1948 r. proklamowała prawo do uczestniczenia w kierowaniu sprawami publicznymi bezpośrednio lub za pośrednictwem swobodnie wybranych przedstawicieli (art. 21 ust. 1) i uznała wolę ludu za podstawę władzy (art. 21 ust. 3). W myśl deklaracji wola ta wyraża się w przeprowadzanych okresowo rzetelnych wyborach. Międzynarodowy pakt praw osobistych i politycznych z 1966 r. (ratyfikowany przez Polskę w 1977 r.) gwarantuje każdemu bez żadnej dyskryminacji i nieuzasadnionych ograniczeń prawo do uczestniczenia w kierowaniu sprawami publicznymi bezpośrednio lub za pośrednictwem swobodnie wybranych przedstawicieli (art. 25 lit. a) oraz czynne i bierne prawa wyborcze w rzetelnych wyborach przeprowadzanych okresowo, opartych na głosowaniu powszechnym, równym i tajnym, gwarantującym wyborcom swobodne wyrażenie woli (art. 25 lit. b)” - źródło: W. Sokolewicz, K. Wojtyczek, Komentarz do art. 62 Konstytucji RP, LEX).

3.) Niezgodny jest Art.1 ustawy o partiach politycznych z art.11.1 Konstytucji.

Art.1 ustawy o partiach politycznych (Dz. U. 2022 poz. 372):

„**Art. 1. 1.** Partia polityczna jest dobrowolną organizacją, występującą pod określoną nazwą, stawiającą sobie za cel udział w życiu publicznym poprzez wywieranie metodami demokratycznymi wpływu na kształtowanie polityki państwa **lub sprawowanie władzy publicznej.**

Art.11.1 Konstytucji: „Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania partii politycznych. Partie polityczne zrzeszają na zasadach dobrowolności i równości obywateli polskich w celu wpływania metodami demokratycznymi na kształtowanie się polityki państwa.

UZASADNIENIE:

Na dzień dzisiejszy władza ustawodawcza, wykonawcza i sędziowska dzierżona jest w rękach partii politycznych, które wg Konstytucji nie mają prawa brać udziału w sprawowaniu władzy publicznej. Z chwilą wejścia w życie Konstytucji RP w przeciągu dwóch lat należało znowelizować, usunąć z obiegu prawnego, bądź też uchwalić nowe ustawy, które będą spełniały wymogi konstytucyjne. Ze stenogramów, które są w posiadaniu Sejmu i Senatu jednoznacznie wynika, że w trakcie procedowania nad tą ustawą posłowie i senatorowie wiedzieli, że ustawa o partiach politycznych z chwilą wejścia w życie Konstytucji RP, będzie niezgodna z Konstytucją RP i będzie musiała zostać znowelizowana w przeciągu 2 lat. Niestety tak się nie stało. Artykuł 1 ustawy o partiach politycznych funkcjonuje w obrocie prawnym w kształcie niezmiennym i niedostosowanym do wymogów Konstytucji RP. do dnia dzisiejszego.

4.) Niezgodne są: Art. 28 (całość), art.29 (całość), art.32 (całość), art.33 (całość), art.34.1, 34.c (całość) ustawy o partiach politycznych (Dz. U. 2022 poz. 372) są niezgodne z art.32 Konstytucji, w ten sposób, że działacze polityczni niezrzeszeni w partiach, nie mają dostępu do subwencji państwowych na swoją działalność polityczną i są w tym względzie dyskryminowani.

UZASADNIENIE DLA PRZEDMIOTOWEGO ORZECZENIA

Na skutek celowego działania w zapisach w ustawie o partiach i Kodeksie Wyborczym, efekt jest taki, że każdy przeciętny obywatel który nie należy do partii, nie posiada faktycznie prawa do kandydowania na posła.

Społeczny Trybunał Prawa Naturalnego powstał z powodu licznych nadużyć Prawa Naturalnego o podłożu kryminalnym, ponieważ sytuacja prawna w Polsce stała się bardzo skomplikowana a to z powodu licznych nadużyć prawa stanowionego.

Każdy człowiek - obywatel ma obowiązek stosować się do przyjętego prawa, lecz gdy zostało ono tak uformowane, że godzi w najwyższe dobro społeczne i dobrostan państwa, wymaga oceny, ujawnienia rozbieżności między intencją jego powstania a stosowaniem. Wobec braku spójnych i rzeczywistych działań organów do tego powołanych (sejm, senat) nie przyjęto rzetelnych i uczciwych praw dla społeczeństwa, by każdy obywatel mógł uczestniczyć w życiu państwa i współtworzył prawo.

Przyjęcie modelu zgodności prawa stanowionego z prawem naturalnym, czyli tworzenie zespołu przepisów o podstawie naturalnej, które regulują ludzkie działanie, podporządkowując je celom człowieka z punktu widzenia jego duchowo-materialnej natury, powinno być najwyższym celem tworzonych ustaw.

Ustawy niesprawiedliwe powodują, że powstaje czynny opór, nieposłuszeństwo obywatelskie, a nawet przewrót. Winę za to ponoszą ci, którzy z rozmysłem dokonali zapisów prawa do stosowania społeczeństwu, które godzą w podstawę prawa naturalnego.

Zwracamy się do Trybunału Konstytucyjnego o pochylenie się nad przedstawionymi powyżej problemami prawnymi, ponieważ są rażące rozbieżności w stosowaniu przyjętego prawa a prawem naturalnym, z którego powinno się wywodzić prawo pozytywne, a nie naruszać go.

„Kiedy ustawy pozytywnej niezgodnej z ustawą naturalną nie da się ukierunkować przy pomocy wymienionych norm, trzeba uznać ją za nieważną”. (Prawo naturalne – Javier Hervada.)

Od czasów Arystotelesa lub jeszcze wcześniej próbowano stworzyć takie prawo, by w oparciu o przyznaniu istocie ludzkiej prawa do godności, nauki, etc. włączyć każdego w system prawny.

Współcześnie nie można ograniczać prawa jednostce do uczestniczenia w życiu publicznym przy założeniu oparcia prawa na zasadach demokracji.

Partie polityczne przypisując sobie prawo do rządzenia państwem działają na szkodę jego obywateli i finansów państwa, ponieważ by kandydować do sejmu potrzeba identyfikować się z celami i programem nakreślonym przez kierownictwo partii. To rodzi niezdrowe stosunki w samym łonie partii, korupcję i nepotyzm. Osoby bez przygotowania do prowadzenia polityki państwa wykorzystując organy państwa tak prowadzą kampanie wyborcze by w przyszłości zapewnić sobie korzyści materialne z ustawienia w strukturach państwa. Działając w ten sposób deprawują społeczeństwo niszcząc dorobek społeczny i prywatny obywateli.

Dlatego, jest pilna potrzeba zmian w Kodeksie Wyborczym i ustawy o partiach politycznych.

Przypisując sobie prawo do rządzenia przez partie polityczne doprowadzono do sytuacji, że za chybione decyzje gospodarcze i polityczne praktycznie nikt nie odpowiada. To powoduje, że politycy czują się bezkarni i tworzą takie przepisy czy rozporządzenia, które pogłębiają zapaść państwa a konkretne osoby raz umieszczone w hierarchi państwa mogą permanentnie i bez żadnej

odpowiedzialności korzystać z wysokich wynagrodzeń i sterowane przez służby obcych państw działać na szkodę państwa polskiego.

Wnosimy o rozpatrzenie przedstawionych problemów w ustawie o partiach politycznych i w Kodeksie Wyborczym, tak by zgodnie z przepisami międzynarodowymi osoby indywidualne bez ograniczeń mogły korzystać z biernego i czynnego prawa wyborczego w Polsce.

Z wyrazami szacunku

Poniżej skład orzekający wnioskujący do Trybunału Konstytucyjnego o potwierdzenie treści przedstawionego wyżej orzeczenia:

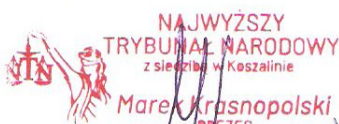

Maria Leśniak-Wojciechowska
Wojciechowska

Pani Maria Leśniak-Wojciechowska – Prezes Społecznego Trybunału Prawa Naturalnego – wieloletni mediator karny przy Sądzie Okręgowym w Krakowie – kandydatka na Prezydenta Polski w 2020 roku

Marek Krasnopolski
ppik DIS

Marek Krasnopolski
PREZES

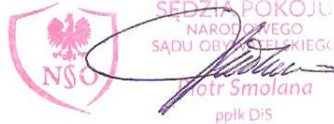

Pan Marek Krasnopolski - Sędzia Pokoju, Kanclerz Sprawiedliwości, zaprzysiężony członek Tymczasowej Rady Stanu Narodu Polskiego Społecznego Komitetu Konstytucyjnego

PRZEWODNICZĄCY
Stowarzyszenia PLATON

Piotr Smolana

Piotr Smolana
ppik DIS

STOWARZYSZENIE
INICJATYWY SPOŁECZNEJ
PLATON
Pl. Wolności 6, 43-304 Bielsko-Biała
tel. +48 600-068-403,
NIP 937-131-16-09

Pan Piotr Smolana - Sędzia Pokoju, zaprzysiężony członek Tymczasowej Rady Stanu Narodu Polskiego Społecznego Komitetu Konstytucyjnego – Poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej IV Kadencji

Piotr Pawłowski

Pan Piotr Pawłowski – Sędzia Pokoju

Za zgodność:

[Handwritten signature]

Pani Teresa Garland – Prezydent Elektorski Rzeczypospolitej Polskiej Narodu Polskiego – koordynująca Społeczny Komitet Konstytucyjny Tymczasowej Rady Stanu